

ŠAJĀ NUMURĀ:

■ “Undas”
izrāviens
šprotu
ražošā-
nā 4

■ Ziv-
saimnie-
cībās
pavasārī
darāmie darbi 6

■ Zivju sezona: gaidām
ciemā – mums ir
zivis! 6

PAR ZIVJU PĀRSTRĀDES UZŅĒMUMU “UNDA” – 4./5. LPP.

Foto: Iveta Tomšone

PIEKRASTES ZVEJA

AKTUĀLAIS PAR ROŅU IEGUVES ATĻAUJĀM

Šoziem piekrastes zvejnieki saskārās ar īpaši lieliem roņu postījumiem gan lomiem, gan zvejas rīkiem, tādēļ aizvien uzstājīgāk tiek vaicāts – kad beidzot būs iespējamas roņu aizsargājošas medības?

Lai rastu atbildes, Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centrs janvāra beigās rīkoja semināru “Roņu iegūšanas atļauju saņemšanas iespējas”. Dabas aizsardzības pārvaldes (DAP) un “BIOR” lektori iepazīstināja ar roņu sugas stāvokli un tās aizsardzības plāna ieviešanu, kā arī skaidroja, kāds ir progress roņu ieguves atļauju saņemšanas ieviešanai Latvijā. Kopumā aina ir sekojoša. DAP norāda, ka Latvijas piekrastē esošais roņu skaits ir sasniedzis 30 000.

Latvijas jūras ūdeņos vienīgā roņu suga, ko būtu pieļaujams iegūt limitētā apmērā, ir pelēkais ronis. Kopējais iegūstamo roņu in-

divīdu skaits nosakāms ne lielāks kā 1% no novērtētā pelēko roņu skaita Latvijas teritoriālajos un EEZ ūdeņos Rīgas līcī un Baltijas jūrā. Tātad – ne vairāk kā 300 pelēko roņu.

Lai izvērtētu aizsargājošo medību ietekmi, nepieciešams veikt pilotpētījumu. DAP norāda, ka finansējuma trūkuma dēļ to varēs uzsākt ne ātrāk kā 2023. gada beigās. “BIOR” ir gatavs veikt roņu aizsargājošo medību izmēģinājumus šogad sadarbībā ar 3 piekrastes zvejniekiem, kuri zvejas žurnālos ir norādījuši roņu nodarītos postījumus.

Par roņu postījumiem jāziņo

Aicinājām Gītu Strodi, DAP Dabas aizsardzības departamenta direktori, atbildēt uz jautājumiem.

– Kādas galvenās atziņas saņēmat no piekrastes zvejniekiem par roņu postījumiem zvejas rīkiem un lomiem, varbūt bija lietas, kas mainīja jūsu attieksmi šajā jautājumā?

– Kopumā situācija nav mainījusies, un diskusijās izskan tie paši jautājumi, kas ir skaidroti iepriekšējos gados. DAP var izsniegt atļaujas roņu ieguvei, ievērojot virkni nosacījumu, un viens no tiem ir, ka jābūt datiem gan par roņu postījumiem, gan roņu nejausu bojāeju zvejas rīkos. Zvejniekiem nav līdz galam ticības valsts pārvaldei, lai tiktu sniegti dati, bet šādā veidā, savstarpēji nesadarbojoties, arī mums ir zināmā mērā “sasietais rokās”, lai pamatotu šādu atļauju izsniegšanu. Patlaban no roņu apsaimniekošanas plāna mums ir pamatots apmērs, kādā varētu roņus iegūt. Aicinātu zvejniekus saprast arī mūs – ja saņemam iesniegumu ar lūgumu izsniegt atļauju roņu ieguvei, lai novērstu kaitējumu zvejniecībai, bet konkrētajam zvejniekam nekur zvejas žurnālā nav fiksēti ne roņu sabojāti tīkli, ne roņu piezvejas gadījumi, tad juridiski mums nav pamatojuma šādu atļauju izsniegt.

► 2. lpp.

◀ 1. lpp.

Mēs visi labi saprotam, ka roņi rada postījumus, izēd un saplēš zvejas rīkus, bet statistikā nekur tas neparādās.

Vēlos uzsvērt – jau tagad ir iespēja saņemt atļauju, lai izvestu krastā un personīgiem mērķiem izmantotu roni, kas ir sapīnies un gājis bojā zvejas rīkos, vai ir skaidrs, ka dzīvnieka atbrīvošana nav iespējama. Attiecībā uz mērķtiecīgu roņu ieguvu ar vēlmi tos atvaīrīt no zvejas rīkiem ir nepieciešams veikt pilotpētījumu, lai saprastu, kā tehniski to Latvijas apstākļos var izdarīt un vai tam ir kāds efekts. No pieejamajiem citu valstu pētījumiem un pieredzes ir skaidrs, ka nepieciešams kombinēt dažādas metodes. Ceru, ka tuvākajā laikā izdosies piesaistīt finansējumu šādam pilotpētījumam, jo gan “BIOR”, gan atsevišķi zvejnieki ir ieinteresēti to veikt.

Manuprāt, Latvijā ir “neuzticības krīze” – kamēr bailēs no sodiem vai sazvērētības teorijām netiek sniegti dati, tikmēr mēs uz priekšu netiekam. Iespējams, zvejnieku sabiedrībai nepieciešama pārliecība un apstiprinājums tam, ka zvejnieki par savām problēmām ir sadzirdēti. Zvejniekiem neinteresē juridiskie līkloči vai lēmumu pieņemšanas pamatošana, tāpēc mūsu teiktais, iespējams, nav saprotams. Zvejnieki vēlas ātrākus risinājumus, līdz ar to valsts iestāžu rīcība var šķist lēna, neefektīva un tiek uztverta kā nevēlēšanās meklēt problēmas risinājumus. Droši vien, vēl joprojām katrs runājam savā valodā, bet ceru, ka praktisks pilotpētījums būs pirmais solis uz kopēju sapratni.

– **Kamēr tiek veikti nepieciešamie pasākumi atļauju iegūšanai, brīdī, kad piekrastes zvejnieka zvejas rīkā ir dzīvs ronis, vai aizsardzības nolūkā drīkst to nošaut? Kas piekrastes zvejniekam ir jāveic, ja šāds fakts noticis?**

VIEDOKĻI

Biedrības “Latvijas Zvejnieku federācija” (LZF) valdes priekšsēdētājs **Ēvalds Urtāns**:

“Roņu aizsardzības plāns ir izstrādāts, bet šobrīd nenotiek tālākas

darbības, tās atduras pret dažādiem nosacījumiem, ir tikai informācijas apmaiņa starp dažādām institūcijām. Tajā pašā laikā, tikko zvejnieki dodas savā aroda zvejā, uzrodas roņi, jūras kraukļi, kuri noēd vai sabojā zivju lomus, it sevišķi tās sugas, kuras cilvēka skatījumā ir vērtīgas. Tiek sabojāti zvejas rīki, it sevišķi no smalkāka līnima – reņģu, sala-

Foto: Iveta Tomsons

Roņu bojājumi zvejnieku lomās

– Ja ronis ir sapīnies zvejas rīkā, un tā atbrīvošana ir bīstama un rada risku zvejnieka dzīvībai un veselībai, tad ir pieļaujams dzīvnieku nogalināt. Šādas darbības veikšanai jālūdz DAP atļauja un jāfiksē gadījums zvejas žurnālā. Šādu atļauju var palūgt preventīvi uz, piemēram, gadu, un tad, ja šādas situācijas rodas, atļauja jau ir saņemta. Attiecīgi šādās situācijās tomēr būtu lūgums roņa liķi savākt un izmantot personīgiem nolūkiem vai nogādāt piekrastē un aprakt. Citādi rodas situācijas, ka roņu liķus izskalo krastā, un tad šī kļūst jau arī par pašvaldību problēmu.

Postījumiem – sadaļa “Piezīmes”

Zemkopības ministrija aicina piekrastes zvejniekus datus par visiem novērotajiem roņiem un to veiktajiem postījumiem (gan zvejas rīkiem, gan nozvejai) reģistrēt LZIKIS piekrastes zvejas žurnāla sadaļā “Piezīmes”.

Pagaidām piezīmju lauks ir teksta lauks piekrastes zvejas žurnāla pamatinformācijas sadaļā, kuru var papildināt pēc vajadzības. Piemēram, norādīt

ku, zivju tilki. Tiek radīti nozvejas un zvejas rīku zaudējumi, kas periodiski izraisa zvejas pārtraukšanu, bet par zvejas licenci jāmaksā 100% apmērā. Ir runa par neiegūtajiem ienākumiem un papildu zaudējumiem. Seminārā bija runa par roņu medībām, kas uz jūras ūdeņiem vilņos ir apgrūtināta. Var gadīties, ka ievainotais dzīvnieks pēc kāda laika iet bojā un ar visu lodī tiek izskalots krastā.

Atbaidīšana tiek pieminēta kā alternatīva medībām. Rīgas Tehniskās universitātes un LZF projekti par roņu atbaidīšanas ierīču izstrādi ir noslēguma fāzē. Dažkārt ir traģikomiska nianse, jo roņi ir sapratuši, ka tur, kur ir signāls, tur arī ir barība. Tie riņķo ap “sāpju zonu”, gaidot signāla izbeigšanos vai pat ātri metas pēc zivīm un pacieš

datumu un bojājumu apmēru u. c. informāciju. Lai vienkāršotu šādas informācijas ievadi, LZIKIS papildinājumu izstrāde ir pieteikta sistēmas izstrādātājiem un tiks īstenota tuvākajā laikā.

Zvejnieku vērtējums

Uzrunāju zvejniekus, lai noskaidrotu viņu viedokli: **Aldoni Lūkinu** no SIA “Leste”, **Nikolaju Koluškinu** no IK “J.A.N.K.I.”, **Edgaru Zviedri** no zv/s “Silzvidri”, **Oskaru Dančauski** no zv/s “Staģis 1”.

– **Kādas ir atziņas, saņemot informāciju par nepieciešamajiem pasākumiem atļauju iegūšanai?**

A. Lūkins: – Nepieciešams vairāk informācijas par Latvijas piekrastē dzīvojošiem un dzimušajiem roņiem. Ir pagājis ļoti daudz laika, kopš iesniegdzām pieteikumus roņu iegūšanai, bet konkrēta rezultāta nav.

N. Koluškins: – Zvejnieki gaidīja sadzirdēt labo ziņu, ka pētnieki ir nonākuši pie secinājuma, ka roņu ir par daudz un tiks izsniegtas atļaujas roņu atšaušanai, kā tas bija solīts pirms pieciem gadiem. Taču šis nav populārs lēmums un neviens negrib sabiedrības acīs būt

to. DAP ieteikums atbaidīt roņus ar petardēm jūrā – utopijas kalngals.

Šobrīd radītajā roņu zaudējumu kompensācijas sistēmā ir “strausu politika”. Pēc 10 gadu diskusijām viss ir it kā kārtībā – tiek fiksēts, cik zivju kg pārdod bezskaidras naudas ceļā, ko var izkontrolēt VID vai LAD, tik lielu kompensācijas procentu arī saņem. Jo vairāk būs roņu, jo mazākas nozvejas un attiecīgi kompensācijām būs tendence samazināties, bet zvejniekiem būs jālūkojas pēc cita darba. Sistēma jāmaina, ņemot vērā arī citu valstu un vai citu nemedījamo dzīvnieku zaudējumu atlīdzināšanas praksi, nepieļaujot “divānu” zvejnieku aroda izveidi.”

Viedokli sagatavoja **Kristaps Gramanis**, Valsts Zivsaimniecības sadarbības tīkla sekretariāts

sliktais. Diemžēl šobrīd tiek uzskatīts, ka mežoni ir zvejnieki, kas cīnās par saviem lomiem un par savu eksistenci. Nedomāju, ka vajadzīgs šis piedāvājums izņemt atļauju par roņa nogalināšanu zvejnieka dzīvības apdraudēšanas gadījumā, jo visi zvejnieki nav mednieki un uz jūru nebrauc ar ieroci.

E. Zviedris: – No valsts puses joprojām netiek meklēti ilgtspējīgi risinājumi zvejnieku un roņu konfliktu situācijas risināšanai, kas apmierinātu lielāko daļu iesaistīto personu.

O. Dančauskis: – Nezināju, ka gadījumos, kad zvejas rīkā ir dzīvs ronis, tad aizsardzības nolūkā drīkst to nošaut un atļauju var saņemt pirms un pēc roņa nonāvēšanas. Šādu atļauju iegūšana nebija līdz galam sakārtots jautājums, zvejniekus vajadzēja laikus par to informēt.

– **Vai uzņēmums būtu gatavs piedalīties DAP organizētā pilotprojektā? Vai ir mednieki uzņēmumā?**

A. Lūkins: – Protams ka esam gatavi, un uzņēmumā ir mednieki.

N. Koluškins: – Esmu gatavs piedalīties, biju gatavs arī iepriekš, man bija noslēgts līgums ar diviem medniekiem, jo pats neesmu mednieks. Man ir sagatavots tornis, kuru var noenkurot jūrā netālu no murda, tēmēt un šaut bez liekas šupošanās, kas garantē precīzāku trāpījumu mērķī.

E. Zviedris: – Uzņēmumā mednieki ir, bet neredzu jēgu iesaistīties.

O. Dančauskis: – Jā esam gatavi, būtu labi, ja šis pilotprojekts īstenotos pēc iespējas ātrāk, jo šīm darbībām redzam tikai labus rezultātus. Zvejnieku saimniecībā esam trīs pilnvērtīgi mednieki.

Paš aizsardzības ieroču pielietošana – sarežģīta

Kādus šaujamo ierocius kādos gadījumos drīkst pielietot, vaicāju **Jānim**

Biedrības "Mazjūras zvejnieki" valdes priekšsēdētājs **Andris Cīrulis:** "Nemot vērā, ka aizsargājot roņu medības tik drīz neatāus, problēmai šobrīd redzu sekojošus risinājumus – roņu nodarīto postījumu kompensāciju pārskatīšana un jaunu selektīvu zvejas rīku izstrādi. Aizsargājot medības būtu labs risinājums, jo redzam, ka tīklus posta un lomas izēd pārsvārā atsevišķi īpaši nekaunīgi īpatņi. Pašreizējais kompensāciju mehānisms, kur zaudējumu aprēķinu pamatā ir iepriekšējā gadā nozvejoto zivju apjoms, nekompensē reālos zaudējumus tīklu un daļēji arī murdu zvejā. Labākais risinājums ir jāatrod,

Bāram, Zemkopības ministrijas Meža resursu un medību nodaļas vecākajam referentam.

– **Vai uz roņiem attiecas LV Medību likums?**

– Tā kā roņi nav medijamo sugu sarakstā, tad var šķist, ka medību jomu reglamentējošie normatīvie akti uz aprakstītajām situācijām tiešā veidā it kā nav attiecināmi. Tomēr jāņem vērā, ka arī nemedijamo sugu īpatņu ieguve atbilst medību definīcijai un to ieguve Medību likumā ir pieminēta. Uzsvēru – runa ir par **ieguvi** nevis savas dzīvības vai veselības aizsardzību. Medību likumā ir pateikts, ka par nemedijamo savvaļas dzīvnieku iegūšanu, medīšanu vai turēšanu nebrīvē, ja nav saņemta DAP iekreijēja atļauja, piemēro naudas sodu. Lai ieguve būtu likumīga, ir jāseko Ministru kabineta 2010. gada 21. decembra noteikumiem Nr. 1165 "Kārtība, kādā izsniedz atļaujas nemedijamo sugu individuālai iegūšanai, ievieš Latvijas dabai neraksturīgas savvaļas sugas (introdukcija) un atjauno sugu populāciju dabā (reintrodukcija)" nosacījumiem un jāsaņem DAP atļauja.

Ja runa nav par ieguvi, bet savas dzīvības vai veselības apdraudējuma novēršanu, tad jārespektē tiesību aktu nosacījumi, kas reglamentē **nepieciešamo aizstāvēšanos un galējo nepieciešamību**. Par šiem diviem jēdzieniem un to robežām jābūt absolūti skaidrībā pirms jebkādas radikālas aktivitātes ne tikai attiecībā uz cilvēku, bet arī dzīvnieku. Te skaidrojumi meklējami Krimināllikuma III nodaļā (apstākļi, kas izslēdz kriminālatbildību) un Ieroču aprites likuma nosacījumos, kas paredz, ka persona drīkst pielietot šaujamo ieroci kā galējo līdzekli vai paš aizsardzībai klasificētu E kategorijas gāzes ieroci un signālieroci, lai pada-

rītu nekaitīgu dzīvnieku, kas apdraud cilvēka dzīvību, veselību vai mantu. Ieroču aprites likumā ir ietverta virkne nosacījumu, kas reglamentē ieroču un speciālo līdzekļu izmantošanas un pielietošanas nosacījumus un kārtību.

– **Kā zvejniekam, kurš vēlas aizsargāties pret roņiem, iespējams nokārtot paš aizsardzības ieroča atļauju?**

– Saskaņā ar Ieroču aprites likuma nosacījumiem pilsonim, kurš saņēmis noteiktu vecumu, ir tiesības ar Valsts policijas atļauju iegādāties, glabāt, pārvadāt un nēsāt paš aizsardzībai klasificētus šaujamo ierocius un izmantot šos ierocius treniņšaušanā, kā arī pielietot paš aizsardzībai. Tomēr jā rēķinās, ka, lai kļūtu par paš aizsardzības šaujamo ieroci īpašnieku, nāksies nopietni studēt jau pieminēto Ieroču aprites likumu un uz tā pamata izdotos Ministru kabineta noteikumus un kārtot eksāmenu Valsts policijā.

Vienlaikus aicinu objektīvi izvērtēt potenciālos šaujamo ieroci pielietošanas apstākļus, lai izdarītu saprātīgu izvēli attiecībā uz paš aizsardzībai atļauto šaujamo ieroci veidu – īsrota (pistole vai revolveris) vai garrota gludrota šaujamo ieroci (bise). Savu lomu spēlē gan ieroča gabarīti, gan munīcijas īpašības. No vienas puses, jānodrošina humāna attieksme pret dzīvnieku, tātad šaujamo ieroci šāviņa jaudai jābūt pietiekamai, lai roņa dzīvību izdzestu momentāni bez liekām ciešanām. No otras puses, jāapzinās, ka darbība notiek klajā vietā, turklāt laivas vai kuģa klājs jūrā nav tik stabils kā zeme zem kājām. **ZI**

Jānis KRAVALIS,
LLKC Zivsaimniecības
nodaļas projektu vadītājs
e-pasts:
janis.kraivalis@llkc.lv
tālr. 27763321

sanākot kopā zvejnieku pārstāvjiem, "BIOR" speciālistiem un Zemkopības ministrijas Zivsaimniecības departamenta amatpersonām. Pēc iespējas ātrāk kopīgi jāatrod mehānisms, lai kompensācijas varētu aprēķināt **taisnīgi** un tās saņemtu reāli ikdienā zvejojotie komersanti, kuriem zveja ir pamatienākumu avots un kuri šobrīd cieš ievērojamus zaudējumus.

Uzskatu, ka nopietnāk jāpievēršas arī selektīvu zvejas rīku izstrādei. Roņi ir dabas sastāvdaļa, mums ar tiem ir jāsadzīvo, tādēļ jāmeklē risinājums, lai zvejnieki varētu turpināt arodu. Dažiem mūsu biedrības biedriem ir idejas un iestrādes, kuru realizācija prasa laiku, līdzekļus un pacietību. Šeit būtu nepieciešams atbalsts, lai idejas ātrāk īstenotos.

leteikumu izņem atļaujas DAP, lai nogali-

nātu roni gadījumos, kad var tikt apdraudēta zvejnieka veselība vai dzīvība, ir grūti vērtēt kā nopietnu. Vienīgais veids, kā to izdarīt, ir, piemēram, ar kādu smagu priekšmetu, kas ir pa rokai. Daudzus gadus esmu vadījis medību kolektīvu un zinu, kādos gadījumos drīkst izmantot medību ieroci. Zvejnieks, ja arī ir mednieks, laivā ar medību ieroci atrasties nedrīkst.

Papildu šim, aicinu ZM pēc iespējas ātrāk veikt uzlabojumus elektroniskajā zvejas uzskaites žurnālā LZIKIS, lai ne tikai padarītu ērtāku tā lietošanu, bet arī ieviestu sadaļu roņu postījumu norādīšanai. Kamēr šīs lietas nebūs sakārtotas, nav pamata pārņemt zvejniekiem pašdarbību un roņu postījumu neziņošanu."

Viedokli sagatavoja **Iveta Tomsoņa,**
LLKC Apgāda vadītāja

ZIVAPSTRĀDE

“UNDAS” IZRĀVIENS ŠPROTU RAŽOŠANĀ

Zivju konservu ražotājs “Unda” pēdējos gados piedzīvo uzrāvieni šprotu ražošanā – ne tikai audzis pieprasījums, bet arī nopietni tiek strādāts piedāvājuma dažādošanā, vienlaikus nodrošinot augstu kvalitāti. Pērn uzņēmums saņēmis arī Zemkopības ministrijas apbalvojumu “Lielais loms”. Par uzņēmuma darbu stāsta SIA “Unda” valdes priekšsēdētājs ARTŪRS BUBIŠS.

– Cik nozīmīgs jums ir “Lielā loma” apbalvojums?

– Mēs ikdienā cenšamies visu darīt iespējami labi un pareizi, un šo ieguldīto darbu ir ļoti grūti parādīt klientam, kurš, nopērkot produktu, to vienkārši apēd, nezinot, kā tas radīts. Apbalvojums ir mūsu darbu novērtējums, ka visu darām pareizi.

– Ar kādu produkciju “Unda” var lepoties?

– Galvenais produkts, ko ikdienā ražojam jau kopš pašiem pirmsākumiem, ir šprotes. Latvijā palikuši vairs tikai četri vai pieci nopietni šprotu ražotāji, starp kuriem esam arī mēs. Ikdienā strādājam tā, lai saražotu iespējami kvalitatīvus produktus, tomēr, ja arī gadās kādas kļūdas, nekavējoties izdarām visu iespējamo, lai tādas vairs neatkārtotos.

– Ar ko izceļas “Undas” ražotās šprotes citu ražotāju vidū?

– Ļoti svarīga ir laba izejviela – kvalitatīvas zivis, kam ir skaidra izsekojamība (MSC sertifikāts*). Tradicionālā kūpināšana, kas notiek pieredzējušu meistarū uzraudzībā. Mēs ļoti nopietni strādājam pie kvalitātes – regulāri veicam zivju un produkcijas analīzes dažādos posmos, uz ražošanas līnijām ir rentgena aparāts, kas pārbauda katru kārbīti, vai tajā nav kāds svešķermenis. Ir ļoti daudz svarīgu posmu, kam jāpievērš uzmanība, kolīdz kādā no tiem rodas kļūmīte, to var just galarezultātā – nav vairs tā šprote.

Šprotei ir jābūt zeltainai, pareizi un glīti sakārtotai kārbā, labi jāizskatās, jābūt pareizai garšai. Tie, kuri ikdienā uzturā lieto šprotes, ātri saprot, kura šprote ir laba, kura ne tik laba. Man ir savs paņēmiens, kā testēt produkciju. Uz pārtikas izstādēm parasti dodamies kopā vairāki šprotu ražotāji. Mēs stendā stāvam burtiski plecu pie pleca. Apmeklētājiem parasti lūdzu izgaršot visas mūsu stendā piedāvātās šprotes un pēc tam atnākt un pateikt, kuras ir

SIA “Unda” valdes priekšsēdētājs Artūrs Bubišs

Zivju konservu ražotne “Unda”

- Atrodas Tukuma novada Engurē.
- Dibināts 1907. gadā, padomju gados pārtapa par kolhoza “Padomju zvejnieks” ražotni, “Undas” vārdu atguva 1992. gadā, kad uzņēmumu privatizēja.
- Pamatprodukcija – šprotes eļļā, kopumā sortimentā ir ap 50 dažādu zivju konservu veidu.
- Noietā tirgi ir Vācija, Polija, Spānija, Portugāle, ASV, Japāna, Jaunzēlande, Austrālija, Ēģipte un citas valstis.
- Šprotes tirgo ar 1931. gadā radīto un 2017. gadā atjaunoto preču zīmi “Diplomats”.
- Nodarbina vairāk nekā 180 darbinieku.
- Izejvielu šprotu ražošanai iegādājas no Latvijas lielākajiem zvejniecības uzņēmumiem, kā arī sadarbojas ar vienu Igaunijas zvejnieku uzņēmumu.
- Zivrupnieku asociācijas un biedrības “Rīgas Šprotes” biedrs no to dibināšanas brīža.
- Īsteno projektu par kopskaitā 630 saules paneļu uzstādīšanu ar sistēmas jaudu 236 kW, kas uzņēmumam ik gadu saražos vismaz 226 300 kWh.

visgaršīgākās. Vienmēr saņemtu atbildi, ka “Undas” šprotes ir garšīgākās.

– No kurienes iegādājaties izejvielu?

– Tā kā pamatprodukts ir šprotes, tad 90% izejvielas ir brētliņa tepat no Baltijas jūras, ko pērkam no diviem Latvijas un vienas Igaunijas zvejnieku kompānijām. Visi šie uzņēmumi brētliņas zvejo vienā Baltijas jūras zonā.

– Vēl pirms desmit gadiem teju 90% Latvijā saražoto šprotu nonāca Krievijā un citās valstīs uz aus-

trumiem no Latvijas. Kas šobrīd ir galvenie šprotu ēdāji?

– Krievijā šprotes ir ēstas kopš cara laikiem, tur šis produkts ir ļoti zināms un iecienīts, tādēļ arī vēsturiski uzņēmumi orientējās uz Krievijas tirgu. Tomēr arī pirms Krievijas embargo 2014. gadā mēs produkciju eksportējām uz Vāciju un ASV. Pēc embargo ieviešanas mēs aktīvi braucām uz visām pārtikas izstādēm. Sākumā interese bija piesardzīga, tie, kas pagaršoja, saprata, ka šprotes ir laba manta.

Rietumos ir sava specifika, tur nepieciešams stilīgāks iepakojums. Ar etiķetēm, kādas kārbām bija vēl 2014. gadā, kad atnācu šeit strādāt, Rietumu tirgū nebija, ko darīt. Seno “Undas” preču zīmi “Diplomats” atjaunojām 2017. gadā, un sākām metodiski pārstrādāt visus iepakojumus un tā dizainu atbilstoši Rietumu tirgus prasībām, tiesa, klasiskajai šprotei saglabājot tradicionālo melno fonu.

– Tirgus maiņa ir komplicēts process, cik ātri to var paveikt?

– Mēs parasti strādājam ar izplatītājiem jeb distributoriem. Pāriet vismaz gads vai divi, kamēr var iegūt jaunu nopietnu klientu. Tāds ir laiks no pirmās sarunas izstādē līdz piegādes līguma noslēgšanai. Šajā laikā notiek klientu rīkoti auditi, pārbaudes, testi, paraugu izvērtēšana pie izplatītāja klientiem. Kovidapstākļos šis process notiek vēl ilgāk. Šajā laikā jauna produkta ieviešana ir ļoti piņķerīga, jo birojos, kur pienāk testējamie produkti, reti kāds ierodas. Ja ierodas, tad jāreķinās, ka arī distributora klients darbā regulāri neparādās un produktu testēšana ievelkas. Pāriet trīs mēneši, līdz kāds jauno produktu pagarašo. Turklāt neesam jau vienīgie, kas sūta savus produktus testēšanai.

– Sākoties pandēmijai, zivapstrādes nozares pārstāvji ziņoja par strauji augošu pieprasījumu pēc konserviem, jo pircēji centās izvēlēties ilgāk uzglabājamus produktus. Kādi ir jūsu novērojumi?

– Mums situācija veidojās interesanta jau kopš 2015. gada, kad izjutām Krievijas embargo. Pagāja vairāki gadi, kamēr izdevās pārvirzīt noietu uz rietumiem. Pienāca 2019. gada vasara, parasti katru gadu augustā ejam atvaļinājumos, ražotni apstādinām ikgadējo uzlabojumu un remontdarbu veikšanai. Atnācām no atvaļinājuma un secinājām, ka situācija

radikāli mainījies – mēs vairs nespējam saražot tik daudz, cik klienti pieprasīja. Pienāca 2020. gada marts, un pieprasījuma apjomi pieauga vēl straujāk. Gads pagāja sarunās ar klientiem, skaidrojot, kādēļ ne visus viņu pieprasījumus spējam izpildīt laikus. Līdz gada beigām situāciju sabalansējām – pieņēmām darbā papildu cilvēkus, pilnveidojām ražošanas procesus.

Ja jūs man prasītu, vai mēs gribētu atgriezties Krievijas tirgū, es teiktu – nē. Vienīgā priekšrocība, strādājot tur, bija tā, ka bija viegli saplānot ražošanu, jo bija tikai viens liels klients, atlika tikai strādāt un sūtīt produkciju. Tagad ir daudz klientu, tādēļ vairāk laika pāiet, gudri plānojot ražošanu. Krievijā arī ļoti pieprasīja cepto brētliņu konservus. Tagad pieprasītākās ir šprotes, bet tas nozīmē, ka samazinās kopējā produktivitāte. Cepto brētliņu var saražot ar daudz mazāku cilvēku skaitu, nekā, ražojot šprotes, kur zivis uzver, nokūpina un tikai tad ar rokām sarindo kārbīnās. Arī tagad eksportējam ceptās brētliņas, bet to kopējais apjoms vairs ne tuvu nav puse no visa saražotā daudzuma, kā tas bija iepriekš. Bet mēs pie šī jautājuma aktīvi strādājam.

Tuvākajā laikā parādīsies 10 jauni cepto brētliņu konservu veidi, kas orientēti tieši rietumu tirgum. Tā būs produkcija 10 atšķirīgās eksotiskās mērcītēs – garšo fantastiski labi!

– Kas izstrādā receptūru?

– Kopš pagājušā gada uzņēmumā ir jauns pārtikas tehnologs, bet lielāko daļu ideju ģenerēju es un visa komanda kopā. Visiem ir idejas, un tās vienmēr apspriežam un daudz eksperimentējam. Tehnoloģe ir tas cilvēks, kurš šīs nereti trakās idejas īsteno dzīvē. Katru nedēļu tiek radīts kas jauns, tad degustējam, testējam, vērtējam, kas sanācis. Pie jaunās sērijas strādājam vairāk kā trīs mēnešus. Jaunām garšām mums ideju netrūkst.

– Cik liela ir pieaugušo energoresursu cenu ietekme?

– Elektrības cenas mūs ietekmē salīdzinoši mazāk, lielākais izmaksu pieaugums ir gāzei, ko ražotnē izmantojam pietiekami daudz. Ja elektrības rēķins palielinājās par apmēram 50%, tad gāzei cenas kāpums bija aptuveni piecas reizes. Šīs izmaksas ir ļoti grūti strauji iekļaut produkta cenā. Līdz šim cenu

produkcijai mainījām vidēji reizi gadā – sākoties zvejas sezonai, zvejnieki nosauca zivju cenu, tāpat arī bija zināms, kā mainīsies iepakojuma cenas. Gada beigās visi zināja, ka būs vienošanās par jaunajām cenām, un pārsteigumu nebija. Pēdējos trīs gadus cenas mums nākas pārskatīt vairākas reizes gadā. Un katru reizi tas ir milzīgs izaicinājums, jo no visām pusēm ir argumenti, kādēļ to nevar pieņemt. Mierina tas, ka neesam šo cenu celšanas iniciatori, un faktiski apstākļu dēļ to šodien dara visi ražotāji.

– Pern uzstādījat jaunas ražošanas līnijas, vai jūtat uzlabojumus efektivitātē?

– Jaunas ražošanas līnijas mums bija nepieciešamas, jo vecās savu mūžu bija nokalpojušas. Ja uz vecajām līnijām bija 42 darbvietas, tad tagad – 60. Uz vecajām līnijām bija grūti variēt ar produkcijas veidiem, ar jaunajām esam kļuvuši elastīgāki, jo uz tās varam vienlaikus ražot divus un vairāk produkcijas veidus. Tagad varam, piemēram, uz vienas līnijas ražot ceptās brētliņas un pārējām divām – šprotes. Ir mazinājušās dikstāves.

Runājot par automatizāciju, zinām, ka uzņēmums “Peruza” strādā pie mūsdienīga automātiska zivju vērēja. Ja šī iecere izdosies, tad mūsu gadījumā, piemēram, 40–50 cilvēki, kas tagad strādā vēršanas cehā, var nākt strādāt pie blīvēšanas līnijām, un mūsu produktivitāte dubultosies.

Padomju laikos, kad darbaspēks

bija lēts, šprotes tika uztverts kā lēts masu produkts. Šodien, līdz ar pieaugošajām darbaspēka izmaksām, šprotes patiesībā ir kļuvušas par ekskluzīvu produktu. Mēģiniet to kādam iestāstīt! Viena lieta ir automatizēta laša filejas konservu ražošana, cita – šprotes, kur katru zivtiņu pareizi un akurāti jāsaliek kārbā ar rokām.

– Savulaik “Unda” strādāja 300 darbinieku, cik ir tagad, vai atgriezīsies laiki, kad spēsiet nodarbināt 300?

– Ja mums būtu pieejami 300 cilvēki, mēs varētu nodarbināt visus. Kāptu apgrozījums. Jo vairāk uzņēmumā varētu ražot, jo labāka būtu produkta pašizmaksa. Tas tikai veicinātu pārdošanas apjomu pieaugumu. Vienai pilnai maiņai mums nepieciešami aptuveni 180 cilvēki. Rekordapjomi ražošanā bija 2014. gadā, kad nodarbinājām 250 cilvēkus. Tagad es ļoti vēlētos, ka mēs varētu nokomplektēt vienu pilnu maiņu. Mēs cilvēkus vedam no plašas apkārtnes, no Kauguriem un Tukuma līdz Mērsragam un Vandzenei.

– Vai varat maksāt konkurētspējīgas algas?

– Uzskatu, ka “Unda” ir labs un godīgs darbavējs. Alga atkarīga no darba apjoma – jo lielāks darba ieguldījums, jo lielāka alga. Uz līnijām uzstādītā automātika saskaita katru kārbu, ko darbinieks saražo. Lai arī uz līnijām kārbas ir skaitītas visos laikos, varēja diskutēt, cik korekti tas tika darīts. Pern janvārī darba uzskaitē ieviesām pārmaiņas, lai cilvēki precīzi zinātu, par ko ir saņemta alga. Vidējā alga pie mums salīdzinājumā ar nozari kopumā noteikti ir virs vidējās.

– Kādi ir tuvākie attīstības plāni?

– Plānojam noliktavu automatizāciju, lai produkciju var aplīmēt un iepakot automātiski. Drīzumā ceram pabeigt projektu par saules enerģijas izmantošanu – esam sākuši saules paneļu izvietojumu, līdz ar to būs otrs zivrupniecības uzņēmums Latvijā, kur elektroenerģijas ražošanai izmantosim saules enerģiju. Rēķinām, ka 20–30% enerģijas, kas mums nepieciešama, varēsīm saražot paši. Ir daudz dažādu projektu un plānu.

* *MSC CoC/ASC CoC sertifikāts norāda, ka zivs ir audzēts, nozvejots un apstrādāts atbilstoši visām vides, higiēnas un labklājības prasībām, bet produkcijas iepakojums ir videi draudzīgs.*

Iveta Tomsona, LLKC Apgāda vadītāja
Autors un SIA “Unda” publicitātes foto

AKVAKULTŪRA

ZIVSAIMNIECĪBĀS PAVASARĪ DARĀMIE DARBI

Patlaban ir interesants laiks. Liepājas pusē sniegš pilnībā nokūsis un ir pavasarīga sajūta, savukārt Alūksnē sniegš ir vismaz pusmetra biezumā un nopietna sniega kušana nemaz nav sākusies, kaut arī strautiņi daudzviet jau atdzīvojušies. Lai kā būtu, agrāk vai vēlāk pavasaris pienāks kā Kurzemē, tā Vidzemē! Ir palicis pavisam nedaudz, līdz nokūsis ledus virs ziemošanas dīķiem, tiks uzpildīti vasaras audzēšanas dīķi un sāksies atkal jauna zivju audzēšanas, jaunu kopēju piedzīvojumu un izaicinājumu pilna sezona.

Bet ko darīt tagad, kad uz dīķiem vēl ir ledus sega?

Iesakū veidot pie dīķa darāmo darbu sarakstu:

Piemēram – inventāra sagāde un vecā inventāra revīzija. Ziemā, protams, kārtīgam zivkopim ir domāta, lai salabotu inventāru vai sagādātu jaunu, vai papildinātu esošo. Protams, darbojoties ar zivju audzēšanu profesionāli vai amatiera līmenī ir nepieciešams inventārs. Visdažādākais – sākot ar konteineriem zivju pārvietošanai, aerācijas sistēmām (īpaši noderīgas ziemošanas periodā, bet ne tikai), zivju uztveršanas tīkliņiem, gan velkamajiem tīklu vadiem, gan zvejas tīkliem. Vajadzīgas dažādas zivju barotavas, barošanas un šķirošanas galdi, laivas, laipas, ūdenī izšķīdūšā skābekļa mēritāji, spaiņi, vanniņas, un tā vēl varētu turpināt uzskaitīt...

Nedaudz vairāk par zivju barotavām

Zivju barošanai tiek izmantotas gan elektriski, gan mehāniski darbināmas ierīces. Pirmās ir labas ar to, ka tām var noregulēt laiku, cik reizēs dienā zivis barot, kā arī konkrētu izba-

rojāmās barības daudzumu, un tas tiks precīzi izbarots katru dienu. Mīnuss šādai barotavai ir tāds, ka tā pati “nese-ko” līdzi, vai izbarotā barība tiek apēsta un vai, gluži otrādi, izbarots par maz, barotavai ir pilnīgi vienalga, vai zivīm šodien ir apetīte vai nav, tādēļ saimnieka uzmanība tomēr būs nepieciešama. Šāda tipa barotavas ir piemērotas lašveidīgajām zivīm, piemēram, varavīksnes forelēm, jo šo barotavu darbu var kombinēt ar zivkopja darbu tādā veidā, ka var iestatīt barības dienas normu nedaudz mazāku par nepieciešamo, un atlikušo var izbarot vakarā manuāli kaut vai reizi nedēļā, vai biežāk.

Arvien populārākas kļūst **pendeļveida zivju barotavas**, kas būtiski atvieglo zivju barošanu vasarā, kad bieži vien visādu darbu pilnas rokas, un pie dīķa sanāk pieiet reizi nedēļā, citreiz pat retāk. Ja zivis netiek barotas, tās, protams, augs daudz lēnāk, vai, ja dīķī zivju būs ļoti daudz, cerēto pieaugumu rudenī var arī nesagaidīt. Šīs barotavas vairāk piemērotas karpveidīgajām zivīm, lašveidīgajām mazāk, jo pēdējās mēdz ar šīm barotavām “spēlēties” un “izdauzīt” no barotavas barību vairāk, nekā spēj apēst, un izveidot zem barotavas barības kalnu, kas sāk ūdenī bojāties. Šo barotavu lielais pluss ir tāds, ka zivis pašas, piepeldot pie barotavas, var sevi “apkalpot”, proti, sistēma šeit ir tāda: dīķa gruntī ir iedzīti trīs mietīti (50 x 100 mm šķērgriezumā) tā, lai mietu gali ir aptuveni metru virs ūdens. Uz šiem mietiem uzliek barotavu-tvertni, no kuras ūdenī ieiet metāla stienītis – pendelis vai svārsts. Pendeļa augšpusē ir neliels šķīvītis, kurš, atrodoties miera stāvoklī, tvertnē esošajai barībai neļauj birt ūdenī. Šo svārstu pakustinot, ūdenī no šķīvīša iebirst nedaudz no barotavā iebērtās barības. Iebīrušo barību zivis uzreiz apēd,

Pieejamas dažādas konstrukcijas un ietilpības zivju barotavas

turpina kustināt svārstu un ēst, līdz vēders ir pilns. Barotavas ir pieejamas ar dažādu ietilpību no 5 līdz 150 kg, speciāli pasūtīt ir iespējams tikt arī pie lielākām. Ja dīķis ir 0,5–1 ha, ar šādu (150 kg) pilnu uzpildītu barotavu zivis būs paēdušas 1–2 nedēļas arī tad, ja saimnieks būs aizņemts citos darbos. Te uzreiz jāsaprot, ka izbarojamās barības daudzums dienā/nedēļā būs tiešā veidā saistīts ar zivju daudzumu (kg) dīķī. Ja laika apstākļi nerodina zivīm apetīti, barotavā iebērtā barība stāv sausumā un nebojājas, līdz ar to arī nerada nekādus zaudējumus saimniekam.

Ar šo barotavu iespējams barot jebkāda veida granulētu zivju barību, kā arī dažādus graudus, putraimus, zirņus utt.

► 7. lpp.

Makšķerēšanas, vēžošanas un zemūdens medību kartes var iegādāties internetā: makskeresanaskarte.lv.

Izplatītājs: Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centrs, tālr. 29460886.

◀ 6. lpp.

Par cita tipa barotavām noteikti vēl parunāsim kādā citā reizē. Tagad jāiet laukā un jāpavēro dīķi, un jāskatās, kas tur darāms.

Februāris, marts ir piemērots niedru un citu ūdenszāļu pļaušanai, ja tas vēl nav izdarīts ziemas mēnešos. Mazākos dīķos to var darīt ar rokas instrumentiem, lielākās platībās, ja ledus kārta ir pietiekoši bieza, to var veikt ar traktoru. Nopļautās ūdenszāles vai nu aizvāc no dīķa, vai arī sakrauj kaudzēs un sadedzina, jo pelni būs labs mēslojums dīķim.

Martā īpaši nepieciešams pievērst uzmanību skābekļa daudzumam ūdenī, tam, vai zivis dīķos nešāk slāpt. Lūk, daži paņēmieni, kā novērst zivju slāpšanu:

- ievietot gaisa aeratorus, kas uztur dīķī neaizsalstošu āliņģi;
- ievietot āliņģī sūkni un pārsūknēt ūdeni uz blakus esošu āliņģi, cauruli novietojot 0,5–1,0 m virs ūdens, ļaujot ūdenim brīvi krist, kas arī turēs neaizsalstošu āliņģi, tādējādi ūdenim bagātinoties ar skābekli un tajā pašā laikā dīķa ūdeni atbrīvos no gāzēm, kas radušās ūdens augiem sadaloties;
- no sentēvu metodēm kā interesantu paņēmieni varu minēt koka statņu karkasa izveidi – pie vertikāliem dīķa gruntī iedzītiem stabiem horizontāli

uztaisa karkasu ar aprēķinu, lai horizontālā karkasa daļa iesalst ledū. Ūdens līmenim dīķī pazeminoties, zem ledus veidosies gaisa kabatas. Šie priekšdarbi gan būtu veicami vasarā, pirms rudens lietavām, kad dīķī ūdens līmenis ir zemāks. Šī metode, kā jau minēju, ir interesanta, bet tajā pašā laikā arī ļoti specifiska un pielietojama noteiktos apstākļos, galvenokārt zivju audzētavu ziemošanas dīķos;

- zāgēt āliņģus, tajos ievietot meldrus, notīrīt ledus laukumiņus no sniega, lai saules gaisma var apspīdēt zemūdens augus, tādējādi ražojot skābekli fotosintēzes rezultātā, savukārt šie paņēmieni, manuprāt, prasa salīdzinoši lielu darbu un, galvenais, ir maz efektīvi.

Zivju slāpšanas risks vienmēr būs lielāks seklos, dūņainos un zālajos dīķos.

Martā var veikt dīķu kalķošānu uz ledus. Še jāņem vērā faktors, cik dīķim ir liela ūdens pieplūde pavasarī palu laikā, jo, vairākkārt apmainoties ūdenim, ir risks, ka arī kalķis tiks aizskalots un paveiktais nebūs saimnieciski izdevīgi. Kalķošāna būtu veicama vismaz reizi četros, piecos gados.

Jāpievērš uzmanība arī dīķu meniķiem. Ja tas ir iesalis, tad būtu jāapskalda ledus, lai, ūdens līmenim strauji ceļoties, tas netiek bojāts un izcilāts.

Ļoti viegli meniķi no ledus var atbrīvot ar aeratora vai sūkņa palīdzību.

Martā, aprīlī notiek līdaku nārsts. Zivju audzētāji nodarbojas ar vaislas zivju slaukšanu un ikru inkubēšanu.

Ja palu ūdeņi ir noskrējuši, dīķus var mēslo ar vismaz gadu, bet drošāk būtu, ar pāris gadu veciem kūtsmēsliem (dīķī, tāpat kā piemājas dārzā, svaigi kūtsmēsli nav vēlami). Nelielos daudzumos dīķu mēslošanai ļoti labi var izmantot liellopu vircu, kas aizstās amonija salpetra un superfosfāta lietošanu, tādējādi būtiski paaugstinot dīķa dabisko produktivitāti. **Dīķa dabiskā produktivitāte ir zivju daudzums, ko dīķis var izbarot bez papildus piebarošanas.**

Aprīlī un maijā, kamēr ūdens ir salīdzinoši auksts, dīķos ir īstais brīdis papildināt zivju resursus – ielaist dīķos zivis.

Pavasaris vairs nav aiz kalniem, dienas kļuvasas jūtami garākas, nupat jau drīz būs jālaiž zivis. Un jāsāk jaunā sezona.

Uz tikšanos pie dīķiem! **ZI**

Raivis APSĪTIS,
LLKC eksperts
zivsaimniecībā
e-pasts:
raivis.apsitis@llkc.lv
tāl. 29233377

VIETĒJĀS RĪCĪBAS GRUPAS

Apvienojoties piekrastes vietējām rīcības grupām (VRG) “Liepājas rajona partnerība” (projekta vadošais partneris), “Partnerība laukiem un jūrai”, “Jūrkante”, “Jūras zeme”, “Talsu rajona partnerība” un “Ziemeļkurzemes biznesa asociācija”, ir uzsākta starpteritoriāla sadarbības projekta “ZIVJU SEZONA: Gaidām ciemos – Mums ir Zivis!” īstenošana.

Projekta laikā tiks veicināta VRG teritoriju iedzīvotāju un uzņēmēju savstarpējā sadarbība un atpazīstamība.

Ar projekta palīdzību piekrastes VRG kopā ar teritorijās esošajiem zvejniekiem vairos sabiedrības zināšanas par zvejas un zivju sugu sezonu, kā arī veicinās zivju noietu aktīvajā dažādu zivju sugu sezonā.

Projektā tiek plānotas vairākas aktivitātes:

1. Informatīva materiāla izveidošana. Tiks izveidots materiāls, kurā tiks apkopota informācija no pašreizējiem pētījumiem par to, kādas zivis pieejamas kādos gada mēnešos, kādas piekrastes teritorijās, fokusējoties tieši uz 6 partnerību teritoriju.

2. Informatīvo materiālu par zivju sezonām izgatavošana, pavairošana un izplatīšana. Šie materiāli informēs par to, kurās zvejnieku sētās, uzņēmumos, restorānos, kafējnīcās u. c. visā piekrastes teritorijā pieejamas un nopērkamas sezonālās zivis, ir iespēja baudīt zivju ēdienus.

3. Zivju pieejamības atpazīstamības zīmes izveide. Tiks izveidota vienota atpazīstamības zīme zivs formā, kuru izvietosim visā piekrastē, lai iedzīvotāji un tūristi gūtu informāciju par vietām, kur var iegādāties gan svaigas, gan pārstrādātas zivis no

ZIVJU SEZONA: GAIDĀM CIEMOS – MUMS IR ZIVIS!

vietējiem zvejniekiem, zivju pārstrādātājiem, kā arī vienotā zivs zīme tiks uzstādīta pie kafējnīcām, restorāniem, kuru pamata ēdienkartē ir zivis.

4. Dažādu zivju sezonas pasākumi. Tiek plānots rīkot divus pasākumus jūnijā – pa vienam Carnikavā un Liepājā, kuros iedzīvotājus un tūristus iepazīstinās ar tādām zivīm, kuras ne vienmēr cilvēki izvēlas savam galdam. Pasākumu laikā zvejnieki un uzņēmēji saņems atpazīšanas zīmes, kuras būs kā vienojošs elements visiem piekrastes zivsaimniekiem.

Ar projekta palīdzību piekrastes VRG vairos sabiedrības zināšanas par zvejas un zivju sugu sezonu

5. Publicitātes video filmēšana. Katrā no VRG teritorijām veidosim izglītojošus, informatīvus video par zivsaimniecības nozari, zivīm, zvejniekiem, ražotājiem, uzņēmējiem, kuri iesaistīsies projektā.

6. Digitālā kampaņa par zivju sezonām, to zvejošanu un iegādes iespējām visā piekrastē visa gada garumā. Projekta laikā biedrība “Liepājas rajona partnerība” jau izveidojusi publiski pieejamu kontu Facebook un Instagram vietnēs (#Zivju sezona). Digitālās kampaņā ietvaros:

- Būs publiski pieejama informācija par zivju sugas sezonas sākšanos, zivju sugu specifiku, to ķeršanu vai iegādi, degustācijas iespējām, zivju

ēdienu receptes.

- Rādīsim, kā pareizi tīrīt zivis, filēt, un tad kopā ar pazīstamiem cilvēkiem arī parādīsim kādu no veidiem, kā tās pagatavot.

- Stāstīsim, rādīsim visu par zivīm, par ēdieniem, ko var pagatavot, iepazīstinās ar zivsaimniekiem, uzņēmējiem, kuri strādā šajā arodā.

Jau patlaban projekta sociālajos tīklos lasāmas piekrastes zvejnieku atziņas par zvejas iespējām šajā laikā, akcentējot arī dažas svarīgas lietas – laika apstākļu nozīmi, roņu radītos zaudējumus un to, kādas zivis ir iespējams zvejot un iegādāties šajā laikā.

Projekta īstenošanas tiešie ieguvēji ir zvejnieki, zivsaimniecības produktu pārstrādes un tirdzniecības uzņēmumi (ieskaitot sabiedriskās ēdināšanas uzņēmumus), bet netiešie ieguvēji būs tūrisma veicinātāji un tūrisma uzņēmēji.

Projekts (Nr. 21-00-F043.0442-000001) tiek īstenots ar Zemkopības ministrijas, Lauku atbalsta dienesta, Eiropas Savienības un Eiropas Jūrlietu un zivsaimniecības fonda atbalstu. **ZI**

Informāciju par projekta aktivitātēm apkopojā **Elana Alberte-Ate**, “Liepājas rajona partnerības” sabiedrisko attiecību speciāliste, elana@lrpartneriba.lv; www.lrpartneriba.lv

Zivju Lapa

SAGATAVOTA
Latvijas Lauku konsultāciju un izglītības centra Apgādā
Rīgas iela 34, Ozolnieki,
Ozolnieku pag., Ozolnieku nov.,
LV-3018
tāl.: 63050220
Iespiests “United Press Tipogrāfija”
Citējot un/vai pārpublicējot izdevuma “Zivju Lapa” rakstus, atsaucē obligāta. Pārpublicēšanai jāsaņem Apgāda rakstiska atļauja.

